

JUHÁSZ FERENC
Szilánkok

Nehéz a halott költő magukra hagyott verseire a szép szavak, hasonlatok és dicséretes himzett selyemkendőit boldog takaróként teríteni, az őszi lombhullás eres, színes leveleit, a nehéz szó-avart, hiszen Balázsovics Mihályhoz családilag is odakötözött házassága Katalin lányommal, s a költő már földdel mélyen betemetve, nem csillagokkal. Amíg élt, a reménytelenség nézett belőle vissza rám, oly árván, hogy pupillái a szívemre ragadtak, mint a fekete-pettyes piros katicabogarak a növényi agancsbozót bodzafa rücsökbőr szerkezetére, a levéltövekre, a levelek láng-szeplős zöld hasára. Magányos költő volt. De hát melyik költő nem magányos? Minden vers-teremtő sűrűszövésű magánya ragyogó lép-papírjába van csomagolva! A költészet már csak teremtő ihletének gyászában, örömeiben és dicsőség-

vágy kegyelmében tudhat hinni, nem mások ítéletében. Mert az ítélet ott van az agyában és a szívében. A teleírt papír visszabeszél, panaszol és ítélkezik! Ezek a versek halandóság-szilánkok. Kemények, akár a köszilánk, sziklaszilánk, faszilánk, fényzilánk, kristályzilánk. Szikrázik, akár a fehéren is fekete legsötétebb téli éjszaka. S ha a kristályzilánk belsejébe ágyazott zárvány kristálykoporsóját fölnyitjuk késsel metszve, foggal harapva: a kristály-gyomorból vér szivárog és szesz szivárog, mint egy két ujjal összenyomott rovarpotrohából, mint a kaszaspók potrohából. De hát véres és könnyes szilánkhalmaz a világ is. Mint Balázsovics Mihály versei, egész ránk maradt költészete. Ennek a nyurga fiúnak csak a halak adtak nyugalmat. A folyóparti, tóparti peca-csönd. A halfogás gyönyörűsége. Ó, kemény és lágy szilánkok! Magányos, árva kőszirtek, lánghajlások! Amiknek test-anyagából, láng-irányából hideg csönd szivárgott, ha csókkal érintetted, mint a temetői sírkövekből!

BALÁZSOVICS MIHÁLY
Hálapénz*

*az utókor általában kegyetlen
mindez nézőpont kérdése innen
onnan akár keresztbe s az idő
csak néha nagyító inkább cél-
kereszt-optikája szembogarába emeli
a mikro-részleteket csiszolatlan üveg-
lencse ha akarod homályosabb
mint a lélekűbúvárok kutatta
mélység a semmi mélysége ezért
kegyetlenebb az emlékezés a gyors
egyszerű halálnál mikor már
megsuhintottak az évek a fel-
habzsolt férfikor úgy nézel ki
mint ama áldozati állat aki
némán-ordítva a taglót várja*

*egy elhagyott vágóhid hússzínű
tégglákkal kirakott udvarán egyedül
és nincs aki megkegyelmezzon
és nincs aki kieresztené véredet
az iszamos kövezetre nincs senki
magad vagy elcsapott prédikátor
lesajnált-csakazértis didergő éjek
vacogó nappalok váltják egymást
s az állat szemében tarka-rétes-
homállyá foszlik a félelem nem
érti nem értheti hogy egész lénye
olyan mint egy életre kelt hála-
pénz amit elfelejtettek otthagyni
senki asztalánál*

* A költő *Szoborparancsolat* című verseskötetéből